

[Alfred Jensen.]

for den virkelige ledighed. Jeg retter ikke her nogen kritik mod de embedsmænd, der udarbejder tallet, de har deres regler at gå efter. Men det er dog besynderligt, at man møder frem med et forslag, som siger, at ledigheden er 3 pct., for hvis man sammenligner ledighedstallet, der af myndighederne er angivet til 3 pct., med medlemstallet, kan man ikke nøjes med 3 pct.; i sommer kom man op på 8 pct., og det sidste tal for september måned viser, at der er en ledighedsprocent blandt de forsikrede på mellem 6 og 7. Det tal, der offentliggøres som det officielle arbejdsløshedstal, bliver ikke mere overbevisende derved, at det ikke er stort større end det ledighedstal, arbejdsmændene på grundlag af deres kontrolringer opgiver. Det sidste tal for september viste 38 000 arbejdsløse, medens arbejdsmændene alene for september måned havde et ledighedstal på 35 000, og det siger os, at der er en betydeligt større arbejdsløshed, end de officielle tal angiver.

Jeg ved meget vel, hvad hensigten med det officielle tals lave cifre er. Det skal give befolkningen og vel også udlandet den opfattelse, at ledigheden i Danmark ikke er så forfærdelig stor. Og det må siges, at dette tal gør sin virkning, for der er mange, der henfalder til den betragtning, at vi faktisk ingen arbejdsløshed har. Jeg har konstateret, at når man her i tinget taler de arbejdsløses sag, så trækker man på skuldrene, som om det ikke betyder noget, som om de arbejdsløse er relativt godt stillet. Man må forstå, at arbejdsløshedstallet er betydeligt større, end det officielt er angivet, og at hver eneste af de arbejdsløse med sin familie — for det har de fleste af dem — må føle sig som et andenklassens individ i samfundet og lever under dårligere vilkår end den mand, der henter en almindelig ugeløn hjem hver torsdag. Derfor er alene de arbejdsløshedstal, der officielt angives, tilstrækkelig begrundelse for, at der må gøres noget for at skabe mere beskæftigelse. Når så dertil kommer, at der er en stærk tendens til stigning i arbejdsløshedstallet, understreger det, at man ikke alene bør oprette en genopbygningsfond af den størrelse, som regeringen foreslår, men at man faktisk bør bruge samtlige 350 mill. kr. hertil.

Jeg vil dernæst sige et par ord om rationaliseringsproblemet. Dette forslag siger i § 2. noget om modernisering og rationalisering. Vi kommunister er lige så lidt som arbejderne modstandere af, at man moderniserer og rationaliserer. Vi kan ikke have noget imod, at man gør arbejdet lettere,

produkterne billigere og kvalitetene bedre, men hvis moderniseringen og rationaliseringen skal foregå, som det hidtil har været tilfældet, må vi alligevel gøre indsigelse mod den måde, hvorpå det sker.

Hidtil har det været sådan, at de, der bliver overflødige i arbejdsprocessen, må gå til arbejdsløshedskontorerne og socialkontorerne, og det er en form for rationalisering, som ingen arbejder kan være tilhænger af, og de, det går ud over, allermindst kan være tjent med. Derfor stillede jeg under lovforslagets behandling her i juni måned det spørgsmål, hvad regeringen agtede at gøre overfor dem, der bliver ramt af rationaliseringen, fordi vi finder, at det er urimeligt, at rationaliseringens byrder og omkostninger i så høj grad, som tilfældet har været, skal betales af arbejderne. Jeg talte for, at man burde foretage en nedsettelse af arbejdstiden med fuld lønudligning, og jeg fik ikke noget svar på, hvorledes regeringens stilling var dertil. Det står mig ikke klart, om man vil gå ind på noget sådant, eller om man bare vil henvide dem, der bliver ledige som følge af modernisering og rationalisering, til den fortvivlede tilværelse, som det er at gå til kontrolstedet. Jeg venter at få et svar på mit spørgsmål her i dag.

Til slut skal jeg sige, at vi er tilhængere af, at man træffer foranstaltninger af den her foreslåede art, og vi venter, når lovforslaget kommer tilbage efter udvalgsbehandlingen, at få et forslag, der i højere grad imødekommer de af os fremførte synspunkter, end tilfældet er med det foreliggende.

Bjerner: Da vi i sommersamlingen første gang havde dette lovforslag til behandling, redegjorde jeg for de forskellige grunde til, at vi fra retsforbundets side ikke kunne være med til at støtte det. Jeg kan blot henviser til de udtalelser, jeg dengang fremsatte, og vil kun nævne et par hovedpunkter af vore anker mod lovforslaget.

Vi ønsker afvikling af alle tilskud og lån til alle former for erhverv. Vi ønsker en politik, der giver fri adgang til arbejdspladsen, en politik, der forøger reallønnen for menigmand, og en politik, der lader ham beholde sit arbejdsudbytte og derved sætter ham i stand til at deltage i den sunde og naturlige opsparing. På den måde mener vi det vil blive muligt for banker og sparekasser at bringe kapitalen derhen, hvor erhvervslivet har brug for den.

Det er ikke den politik, der drives for øjeblikket. Nu forhindrer man gennem skatter og afgifter menigmand i at deltage i op-